

Arrest

nr. 230 532 van 18 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 september 2019.

Gelet op de beschikking van 21 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”, waarbij haar verzoek om

internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster diende op 21 februari 2019 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

2. Artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

3. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat: “Verzoekster verwijst integraal naar de feitelijke uiteenzetting en middelen die door haar zus R. in haar beroepsschrift dd. 10 juli 2019 (CGVS : X) werden ontwikkeld en maakt deze integraal tot de hare.

In haar beroepsschrift zette de zus van verzoekster het volgende uiteen :

(...)”

De Raad wijst op hetgeen inzake haar zus (zaak nr. 234 673) werd beschikt:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”, waarbij haar verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster diende op 21 februari 2019 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

2. Artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

3. In de bestreden beslissing, waarbij verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat op 29 september 2015 haar ouders hier een eerste verzoek om internationale bescherming indienden, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in haar naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 27 februari 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Er werd immers geen geloof gehecht aan de aangehaalde vluchtmotieven van haar ouders. De veiligheidssituatie in Bagdad noopte niet tot de toekenning van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de Vreemdelingenwet. Haar ouders tekenden op 29 maart 2017 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De RvV bevestigde de door het CGVS genomen beslissing bij arrest nr. 193 364 van 9 oktober 2017. Op 1 augustus 2018 dienden haar ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in haar naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Op 24 oktober 2018 werd hun verzoek niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS.

Haar ouders tekenden op 7 november 2018 beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV. De RvV verwierp het beroep bij arrest nr. 221 412 van 20 mei 2019.

Uit het administratief dossier blijkt dat haar verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die haar ouders ter staving van hun verzoek aanbrachten. Haar ouders vermelden, in het kader van verzoekster haar verzoek, dat zij op aanraden van de sociaal-assistent een aanvraag in verzoekster haar naam indienden en stelden dat verzoekster niet terug kan naar Irak omdat zij daar vermoord zou worden door dezelfde mensen die de neven van haar vader daar vermoord hebben, omdat zij daar geen (adequate) scholing zou kunnen genieten, omdat zij daar omwille van de algemene veiligheidssituatie het risico zou lopen om ontvoerd, vermoord of verkracht te worden. Nog haalden zij aan dat zij psychische problemen zou hebben ontwikkeld door de huiszoekingen die zij meemaakte in Irak. Haar zusje M. zou omwille van een nieraandoening niet terug kunnen keren naar Irak. Zelf verklaarde verzoekster dat zij in België wil blijven omdat zij daar geen toekomst heeft, hier een huisdier zou mogen houden, hier veel vriendjes heeft, en graag kapster wil worden in België.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt zij de volgende documenten neer: foto's met vriendjes en klasgenootjes in België.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers tot het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoekster stelt dat: "Tijdens haar onderhoud op het CGVS dd. 21 mei 2019 verwees verzoekster naar het dramatische voorval van haar twee neefjes AZ. en AL. die om het leven waren gebracht door elektrocutie door (dezelfde) gewapende mannen (die haar vader vervolgen) terwijl de kinderen in bad lagen.

Deze feiten hadden verzoeksters ouders aangewend om op 1 augustus 2018 hun tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Belgische asielinstanties.

Op 24 oktober 2018 was het tweede verzoek van verzoeksters ouders niet-ontvankelijk verklaard.

Verzoeksters verklaringen aangaande het dodelijk incident dat haar neefjes was overkomen in Irak, hadden het CGVS ertoe kunnen / moeten aanzetten om een andere kijk te krijgen op de vervolgingsfeiten (tav de ouders).

In plaats van een automatische volgbeslissing te nemen t.a.v. verzoekster enkel en alleen omdat het CGVS op 24 oktober 2018 reeds een niet-ontvankelijkheidsbeslissing had genomen t.a.v. verzoeksters ouders ; had het CGVS deze gebeurtenissen vanuit het perspectief van het kind (i.c. verzoekster) kunnen & moeten beoordelen."

De Raad merkt op dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk steunt op dezelfde gronden als haar ouders. Het eerste verzoek om internationale bescherming van haar ouders heeft, na onderzoek, aanleiding gegeven tot een weigeringsbeslissing van het CGVS en werd in beroep bevestigd door de Raad bij arrest nr. 193 364 van 9 oktober 2017. Het tweede verzoek van haar ouders werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Het beroep tegen deze beslissing verwierp de Raad bij arrest nr. 221 412 van 20 mei 2019. Het feit dat, wat deze elementen betreft, het CGVS in de thans bestreden beslissing heeft verwezen naar de beoordelingen van de verzoeken van verzoekster haar ouders, houdt niet in dat verzoeksters verzoek niet individueel of objectief zou onderzocht zijn. Door verzoekster werden er geen nieuwe of andere elementen voorgelegd waardoor de Raad kan besluiten dat deze beweerde problemen deze keer wel moeten worden geloofd. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met alles wat verzoekster tijdens haar gehoor vertelde. De commissaris-generaal heeft zich dus niet beperkt tot een beoordeling van de asielmotieven die overlappen met deze van haar ouders.

Verder wijst verzoekster er op dat zij hier in België school loopt, Nederlands spreekt en geïntegreerd is. Uit het loutere gegeven dat verzoekster hier school loopt en geïntegreerd is, kan niet worden besloten tot het bestaan in haar hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt dat verzoekster bij een terugkeer naar Irak werkelijk problemen zal kennen omwille van haar verblijf in België. Zij brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij in Irak anders gepercipieerd en geïntegreerd zal worden noch toont zij aan dat haar verblijf in België voor haar risico's inhoudt, dat zij haar leven niet opnieuw zou kunnen opnemen in Irak, en dat zij zich in haar land van herkomst niet zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende (islamitische) wetten, regels en gebruiken. Het volstaat niet om zeer algemeen op te merken dat men reeds lange tijd in België blijft en (hierdoor) verwesterd is, doch men dient zijn risicoprofiel in concreto aannemelijk te maken, waar verzoekster echter in gebreke blijft.

Daar waar verzoekster poneert te behoren tot een bepaalde sociale groep, wijst de Raad er op dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de verzoekster wordt vervolgd. Verzoekster moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

7. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.”

4. Dienvolgens lijkt het erop dat ook verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in.

Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 augustus 2019, volhardt verzoekende partij in het verzoekschrift. Daar verzoekende partij ter terechtzitting op 13 december 2019 slechts volhardt in haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 20 augustus 2019 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS